

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Epinomis (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

HESA VRVM diuini Platonis, magnanime Laurenti, latere in hoc Epinomide qui philosophus rursus inscribitur: Platoniorum ambigit nullus. Sed ad hunc in lucem penitus expromendum, multis opus est machinis, Marsilio uero tuo argumenta promittenti, non licet prolixiora præstare. Præsertim cum & scriptorum expressorumq; tabellarij opus assidue urgeant, & argumenta procacius è manibus extorquētes, uix permittant in singulis uoluminibus summa sequi fastigia rerum. Præcedentium legum consilium est, animos ciuium pro uiribus ita componere, ut expedita adepti tranquillitatem, diuinorum operum rationes & causas perscrutentur, & in his quasi speculis auctorum deum spectentur, & colant. In speculatione quidem sapientia, in cultu uero religio, in ambobus tota consistit humana felicitas finisq; legum. Eiusmodi finem superiores quidem promittunt leges: Epinomis uero præstat donante deo. Itaque perfectum hunc mentis habitum in exordio uaticinatus deinceps supplici quadã oratione petit à deo. Felicitatem alij in hac uita haberi posse iudicauerunt: alij in altera, alij uero nusquam. Profecto quicumq; in hac uita humanis eam uiribus acquiri putant, totius uitæ testimonio reclamante manifeste falluntur. At uero qui nusquam, ij tanquã uani, uanum quoq; esse uolūt naturæ totius instinctum. Sapienter admodum Plato noster felicitatem in altera uita sperat, tum præsentis uitæ uirtutibus, tum dei munere comparandam. Non diffidit tamen paucissimos quosdam in hac quoq; uita felicitatem degustare posse. Quos in Phædro, in Phædone, in Republica tales esse uult, ut extra corpus uiuant potius quàm in corpore, deoq; ipsi potius quàm sibi uiuant: quo efficiatur, ut aspirante deo uel inter ipsos fluminis Lethæi fluctus, libare nonnihil ætherici nectaris uideantur. Neq; ab re hunc Epinomidem præterea inscripsit Philosophū. Si quidem ut in Reipublica sexto & septimo, & in præsentis libro patet, philosophi officium est rerum omnium rationes inuestigare, ut diuinam ipsam qua factæ sunt, inueniat rationē, inuentam colat, culta fruatur. In hoc autē libro dum ad felicitatem, quam in sapientia religiosa procul dubio collocat, perducere nos contendit, proprium legitime philosophantis depingit ingenium, & conuenientibus disciplinarū gradibus erudit & format. Atq; ubiq; non minus, imò multo plus uirtutis & pietatis, quàm scientiæ à philosopho uidetur exigere: & quicquid scientiæ ab hoc exigit, idcirco requirit, ut deum ipsum uerum tam scientiæ magistrum quàm auctorem rerum quæ sciuntur, præ cæteris ueneretur. Primo uero uim nobis ad diuinam felicitatem naturaliter insitam ex eo probat, quod omnes in omnibus actionibus ipsam & uaticinamur & quærimus, & alijs omnino nullis implemur. Deinde singulas ordine facultates enumerans, ostendit hanc neq; naturalibus, neq; necessarijs, neq; ludicris & iocosis, neq; auxiliatricibus facultatibus comparari. Tertio demonstrat uirtutibus tum moralibus, tum speculatiuis acquiri sapientiam & pietatem beatitudinis fundamenta. Vbi uero specularices doctrinas enumerat, primo quidem arithmetica non laudat solum, uerum etiam admiratur. quam in libris superioribus maxime omnium inquit ingenium acuere, memoriam confirmare, animum ad omnem speculationem actionemq; aptissimum promptissimumq; efficere. Atq; hic addit numerum ab ipso deo hominibus traditum uelut rationis discursionisq; necessarium instrumentum. Quo sublato, & animus amens appareat, & scientiæ artesq; penitus euanescent. Laudat præterea geometriam mensuras spectantem, & stereometriam librante pondera, & astronomiam cælestia obseruantem, & musicam concentum cælestium imitantem. Commendat quoq; physicam, ubi de corporum generibus, compositionibus, animalibus motionis & generationis principio tractat: sed ita, ut minutissima quæq; naturalium relinquat medicis, tanquam ab eo qui ad diuina se confert, minimum aliena. Dialecticam deniq; id est metaphysicam, & apicem huius theologiæ uelut reginam omnibus antepont: uidelicet singulis ceu gradibus uentem ad inueniendum deum atq; adorandum. Tria uero reginæ huius circa cæteras facultates munera esse probat. Primum, ut multitudinem harum omnium circumspiciat. Secundum, quæ nam una in cunctis communitio cōnexioq; sit conspiciat. Tertium, qua ratione ad unum ipsum diuinumq; bonum, & multitudo hæc, & huius unio conferat manifeste suspiciat. Addit autem, nisi eiusmodi unio doctrinarum ad diuinum unum conducens, comprehendatur, cunctas omnino inanes euadere: neq; quid in eis unum sit percipi posse, nisi comparentur ad unum, à quo & ipsam accipiunt unionem. Mentem uero hæc omnia cōsequutam, atq; ita unitam sibi: rursusq; per se unita deo: & hic ait pro uiribus beatam esse, & in altera fore uita omnino beatam. Id autem libri totius est argumentū. Paulo post exordia, ubi traduximus hæc uerba, scilicet, Breue autem tempus, quod deinde sequitur, alibi legitur, Ad rationis discursum idoneum, & id quidem non solum in deprauatis, sed & moderatis hominibus relinqui uidetur. Vbi uero cælum laudat tanquam & prudentiæ & bonorum omnium causam, eiusmodi laudes à cælo corporeo ad incorporeum cælum, id est ideam cæli uult transferri. Quam ibidem adorari iubet per cælum uisibile quasi per simulacrum significatam. Tu uero hic attende, homines in genere terrestriū dæmonū iudicari, ubi inquit, dæmones alij simul omnes, & quæ sequuntur. Post hæc ait, si quis quod diuinū est generatione cognouerit, uerum numerū, pietatemq; cogniturū. Diuina in generatione duo significat: tum spiritalem quandam motionē quæ in anima est, siue uim motricem corporeæ motionis, generationisq; originē; tum speciē naturalem, quæ in perpetua generationis successione seruetur

seruatur. In motu quidem animæ uerus est numerus musica, ut Timæus ait, proportione concentuq; consonans. In specie quoq; mens numerus. Rerum nanq; species certo quodam numero et ordine disponuntur. Per hæc utiq; religio confirmatur. Nam ex libero animæ motu diuinā substantiam per se existentem uaticinamur: & ex perpetua in speciebus perseverantia idearum auguramur eternitatem. Audies sententiam Mosaico mysterio similem. Ait enim, si quid mali ab aeris qualitate & plantis & animalibus nobis infertur, non diuinam naturā culpandam esse, sed humanam, quæ iniuste uitā suam distribuit. In sequentibus, legum finem manifeste cognosces his uerbis. Finis hic legum tibi propositus est, ut dei cultu & uitæ puritate optimum atq; pulcherrimum exitum consequaris. Mox repetit tria pietatis capita. Primum, ut deum esse credas. Secundum, ut maximorum simul & minimorum curam habere confitearis. Tertium, ut nullis precibus aut donis inique flecti eum existimes. Confirmat & iterū diuinitatis fidē ex ipsius animæ excellenti quadā diuinitate. Putat aut quicquid ita corpore melius est, ut sit & diuinius, id est diuinis similius quā corporeis, idē corporib. cūctis antiquius esse, propterea quod in quolibet rerū genere siue ordine, quod perfectius est, esse quoque magis possidet: ideoq; causam imperfectioribus exhibet existendi. Quod uero alteri esse præbet, nimirum est & antiquius. Addit, quando ex congressu animæ cum corpore, constituitur animal, unam quandam ibi formam in corpore resultare, id est uitam corpoream in subiecto ex accessu uitæ incorporeæ procedentem. Ponit & duo rerum genera. Alterum quidem corporeum, incorporeum uero alterum. Et huic quidem actionem, illi uero attribuit passionem. Huius item unam esse dicit formam, ob id potissimū, quod & simplex, & in ipsa semper forma substantiæ permanet. Sed quod legitur, Non enim est aliud, & quæ sequuntur: alibi ita legitur, Nam quod in alia transmutatur, non est incorporeum, & omnino coloris expers præter diuinitissimum reuera animæ genus. In genere uero corporum quinq; collocat corpora. Quæ ideo uocat solida, quia & in profundum adacta discernuntur à planis, & in omni corpore uel liquidissimo est aliquid solidi, tum per ipsam naturæ propriæ consistentiā, tum Platonicè per quandam terrenæ naturæ similitudinem ad cælum usq; diffusam. Cælum quidem ex eo ignem nominat, quod propriam habet lucem, quæ præcipua ignis est qualitas. Habet et perennem motum, qualem uidemus in igne: & instar ignis non patitur mixtionem, & quia nondum naturali depellitur loco, ideo non cogitur ascensu redire, sed reuoluitur. Et actu quidem lucet, uirtute uero calet. omnino uero diuersissimi generis est à nostro. Post cœlestem ignem, alteram collocat ignis speciem, calentē iam magis quā lucentem sub luna ætheris nomine nuncupatā. Cuius quidem uestigium quoddam est noster ignis, iam non solum calens, sed adurens: adurens inquam ob nimiam asperitatis terrenæ permixtionem. Qui uero in tenui uiget materia lucet purius, caletq; suauius: præsertim ubi à nullo coarctatus spatatur in amplum. Huic subdit aerē, aquamq; & terrā. Putat autem quamlibet mundi spheram ex his quinq; componi, ut perfectissima inter omnes sit, tam in substantia connexio quā in uirtute & actione communiō. Verum in qualibet sphaera unum esse præcipuum, ac pro natura sua reliqua insuper contineri. Sic & æther in terra terrenus est: & terra in æthere euadit æthereæ, similiter & in cælo. Sed de his nōnihil in Theologia, nonnihil in Timæi cōmentarijs diligētius. Proinde animalia in cælo, æthere, aere, aqua, terra rationalia collocat. Quæ dicit ab anima fieri: ab anima inquam triplici. Vult enim ultra unā mundi totius animam, duodecim esse spherarum duodecim animas: deinde in qualibet sphaera duodecim esse ordines animarum. Hi ordines in cælo sidera sunt & stelle, in terra homines: in æthere, aere, aqua, scilicet sublimiori, sunt demones. In his singulis animatis animam rationalem corpori suo coniunctam animal procreare, id est cōpositum quiddam ex proprio corpore, uitāq; corpori prorsus infusa. Quæ quidem uita iam facta corporeā à triplici dependet anima. Nam & à propria, & ab anima sphaeræ, & à mundi totius anima. Quod aut cœlestia animas habeant argumento sunt apud Platonem diuinitas substantiæ cœlestis, quantitatis amplitudo, qualitatis uirtus uiuifica omnium, motionis uelocitas atq; efficacia. Quod insuper animæ cœlestis mentem habeant, ex ordine tenorisq; eiusdem perseverantia conijcit. Subdit necessitatē animæ mentem habētis esse quā maximā, duobus id modis intelligens. Primo quidē, quia naturalis necessitas, puta in hac uel illa ignis parte ad comburendū & ascendendū, agit aliudē ducta. Animæ uero intellectualis natura, quatenus participat intellectū, eatenus suæ actiōis est domina. Deinde quia motus animæ cū sit natura liber, præuicari facile potest, uicissimq; peruagari nisi mente uelut auriga regatur: mento inquam perfecta, & optimum actionis finem, & electissimam uiam ab initio prouidente. Quæ quidem cum optima optime adest animæ, qualis est in stellis, necessario præscriptū opus assequitur. Nam & optime animæ, id est potentissimæ nō reluctantur corpora, et mens optima consiliū non permutat. Hinc ergo ait tres Parcas conseruare perfectum quicquid certo cōsilio cœlestes dii deliberarunt. Tres ait parcas, fatū unum ad diuinarū mentium nutum tria disponens, principia scilicet, ac media, finesq; rerum. In superiori uero libro, quæ fati cōstituta sunt, materijs ad ignē elaboratis, siue directis, siue contortis dixit esse similia. Nam ut hæc materia in oppositū ultra flecti nō possunt, ita neq; fatalia. Neq; iniuria ad ignem contorta cōmemorauit. Nam igneæ cælōrū spheræ fati sunt instrumēta. Præterea ubi stellas ait uel sempiternas esse uel longeuas, sufficienter Orphicā, & forte Mercurialem tangit opinionē: Mundum scilicet post multa secula in ignem resolutum iri. Nam & dissolubile esse tandem quod compositū, & ignem uelut maximum omnium atq; potentissimū in se omnia tandem mirabiliter assum-

pturum

pturum. Mentem uero diuinā operis huius artificem ex igne rursus opus simile & simili fato facillimoq; nature formaturam. Quam quidem sententiam Anaxagoras, Empedocles, Heraclitus, & Stoicorum pleriq; confirmauerunt, fatentes deū quidem omnipotentem posse opus suū semper in ordine simul tradito conseruare: at opus ipsum, quia & finitæ naturæ est, & intra se repugnans, nō posse seruari: deum uero quod formationi deest, informatione rependere. Sed hæc illi uiderint. Tu uero notabis hic Platonem eos redarguere, qui cœlestia idcirco negāt uiuere quia semper eodem modo ferantur. Quod quidē nō absentis uitæ, sed præsentis sufficientiæ atq; sapientiæ esse omnibus debuit argumentū. Memento præterea animā à corpore adeo diuersam existimari, ut nihil sit utriusq; cōmune, id est nulla cōmunis materia. Item quia anima ex materia nō dependet: rursus quia natura corpore a, neq; uera substantia, neq; uera essentia iudicatur: appellat animas stellarum deos, eorū uero corpora deorum simulacra. Proinde in dijs cœlestibus Iouem nominat prouidentie munus: Iunonem uero, uim animalem prouidentie subditā. Ait & stellas singula acute sentire, per sensum uidelicet à nostro lōge diuersum. Describit quoq; naturā demonū prudentia, sensu, memoria, motu potentem: inter deos hominesq; mediam: intercessionis, interpretationisq; gratia honorandam, cogitationes nostras cognoscentem, ex nostris uidelicet figuris & motibus & affectibus, diligentē bonos, malis insensam. Omnes hic demones uidetur bonos existimare, quos uidelicet doceat coli. Alibi uero nōnullos significat esse malos. Et æthereos quidē aereosq; inuisibiles: Aqueos uero, quos nominat semideos, uideri ait nonnunquam & uix, uisu scilicet intimo potius quam externo. Addit admoueri animos à demonib. per somnia, uoces, uaticinia, ostenta: maxime uero quo tēpore animus migrat è corpore. Multa his admonētib. religioni addita esse inquit. Ait præterea nō licere que in religione legibus firmata sunt, mortali nature mutare. Mortali, inquit, diuinæ enim licet. Edisce diuinum dictū. Ratio omnium diuinissima uisibilem constituit mundū, quem uir felix admirans charitate accenditur diuinitatis inueniendæ, unde felix & hic et in altera uita euadit, fitq; per sapientiā uere unā uere unus: ad congrua uirtuti loca translatus reliquum etiam omne tempus diuina cōtemplaturus. Mox ubi traditum est, Res enim diuinas, & que sequuntur, alibi legitur: Non enim prudentis est diuinorū alia quidē honorare, alia uero negligere. Narrat inter hæc astronomica quedā notissima. Laudat ad ingenij uirtutem temperatā acris qualitātē. Deinde ubi ait motionē, ad bonū tendentem à bona anima proficisci, desinentē uero in malū, contrariō se modo habere: ne cogites alteram quidem mundi animā bonam esse, alteram uero malam: sed ab ipsa mūdi anima proficisci bona, quatenus mentis est particeps. Alioquin prouentura inde mala, id est ordine numerorū omnino carentia. Mala enim in superioribus nominauit, que cōcordi numero & pulchritudine carēt. Bona uero que consentientibus numeris coaptantur. Subdit mala, id est priuationē ordinis, uicta fuisse à bonis, id est ab initio rerū ab ipsis diuinæ mentis ideis. Item uinci oportere, scilicet mundo perseverante. Hæc uero fuisse dicta secundū iudiciū impios puniens: quia uidelicet diuinū iudiciū malos puniens, iniustitiæ malum uincit iustitiæ bono. Notabis uirtutem maximam esse religionē, negligentiamq; religionis causam infelicis ignorantie hominibus extitisse. Item optimū ingenij esse quod ex temperatā & fortitudine mixtū sit, docile, memōr, ad diuina propensum. Cūq; eiusmodi ingenia recte educata sunt, religionis cultū ab ijs in alios uerissimū proficisci, ciuitatiq; omnium utilissimū. Et sapientiam nisi adiuuante deo disci non posse: ab eo autē qui modū in docendo non seruat, satius fore non discere. Item deorum plena esse omnia: adeo ut superi neq; obliuiscantur nostrarū rerū, neq; nos deserant. Quæ uero de numeris attingit raptim, ubi opportunius fuerit, latius explicabimus. Nūc ita perstringe. Numeri in se quæ incorporei sunt, quando nihil aliud sunt q̄ repetita unitas. hæc autē indiuidua est. At cum primum situm sortiri putantur, fingi possunt in puncta conuerti. Item ex tractu quodā à puncto in punctū nasci lineā, ex cuius ductu superficiē, ex cuius descensu profundum. Numeri lineares quidā sunt, superficiales alij, alij uero cubi, atq; solidi. Primi sicut binarius unitati q̄ proximus, Secūdi sicut quaternarius, per binariū ab unitate procedens, Tertij, ut octonarius ex binario in se reuerso profectus. Perfecta itē proportio dupla putatur. Primo quidē, quia prima est, inter unū scilicet atq; duo progenita. Secundo, quia dum uidetur discessisse ab uno, geminando restituit unū. Tertio, quoniā oēs proportiones intra se cōtinet. Nam & sesquialtera & sesquitertia similesq; uelut partes sunt infra duplam. Hanc natura obseruat in cœlo: seruat et huius gratia sesquialtera etiā sesquitertia: ex quibus dupla cōponitur. Pythagorici enim, ubi spherarū interualla dimetiuntur, terram ad firmamentū cōparant: Item ad Lunā & Solem, Solē quoq; ad firmamentum. In quibus sanē cōparationibus interuallū à terra ad Solem, cōparatum ad interuallū ab eodem ad firmamentū, efficit quidem inter terram ac solem sesquialteram: inter hunc uero & firmamentū sesquiterciam. & in illa quidē proportione diapente consonantia nascitur: ex hac autē diatessaron. Ex quibus certe ambabus cōficitur proportio dupla consonantiāq; diapason. Volunt & à terra ad lunā fieri diatessaron, sicut ad solem fit diapente, & à sole ad firmamentū iterū diatessaron. Quemadmodū uero natura proportioes eiusmodi obseruat in spheris: ita in actionib. passionibusq; elementorū. ut enim actio perfecta proueniat, oportet agens duplo potētius esse subiecto. Sed quare? Quia cū intendat in agendo geminare seipsum, nimirū proportione indiget geminate. Alioquin si minore spatio superarit, reluctans subiectū perfectā impediēt actionem. Sicut uero dupla conducit ad substantialem speciem generandā, ita sesquialtera ad familiarē speciei effectiōnem atq; figurā, & sesquitertia ad accidentia

quædam communiora. Præterea proportionis eiusdē modus in nostris seruatur humoribus. Duplū enim esse uolūt Proportio huius
 sanguinē ad pituitam, duplam & hanc, ad bilem: hanc similiter ad atram bilem. Quod si duplas habent, consequen
 ter sesquialteras & sesquitertias, quæ in dupla sunt, cōtinēt. Similes quoq; in auditu cōsistūt. In quo quatuor aeris morū nostri
 insunt gradus: Tres ignis: Duo aque: Terræ unus. Scis autē inter quatuor atq; tres proportionē fieri sesquitertiā. corporis
 Continet enim quaternarius ternariū, ac insuper unitatē partem ternarij tertiā. Scis quoq; ternariū inter atq; bi
 narium sesquialteram collocari, quando ternarius binarium cōtinēt, insuperq; unitatē alteram id est dimidiā bina
 rij portione. Quamobrē in ipsa auditus affectione proportionēs omnes manifestus q̄ alijs insunt. Itaq; & conso
 natiæ. Diapason quidē, id est octauæ uocis, in dupla. Diapente uero, id est quintæ, in sesquialtera. Diatessaron autē
 id est quartæ uocis, in sesquitertia. Mitto quod in quatuor elemētis proportionēs possunt similes cogitari. Sed de
 his alijs. Consentiant his & medici in ijs quæ ad tactum & quodāmodo ad gustum pertinent, gradus quatuor nu
 merantes. Primū quidē qui uix sensu percipiatur. Secundū uero qui manifeste percipiatur, sed nō offendat. Tertiū
 iam offendentē & deinde ledentē. Quartum breui interimentē. In his quidem gradibus, dupla & sesquialtera &
 sesquitertia reperitur, sed hæc medici uiderint. Adducit hic Plato unum, duo, quatuor, sex, octo, duodecim. A qua
 tuor ad duo, dupla est, ab octo ad quatuor quoq; dupla. hi quidē excessus duo, proportionē sunt pares. uterq; enim
 fit per duplā. nō tamen pares numero: octonarius enim quatuor superat quaternariū: hic uero binario excedit bi
 narium. Compara rursus senarium, hinc quidem ad quaternariū: inde uero ad octonarium. Hinc certe fit sesquial
 tera: inde uero fit sesquitertia. Hi ergo excessus proportiōe sunt impares numero uero pares. Vtrobique enim per
 binarium fit excessus. Rursus compara sex ad duodecim proportione dupla. & inter hæc ad utrunq; conferas octo
 narium. Certe à duodenario ad hūc sesquialtera nascitur. Ab hoc ad sex, oritur sesquitertia: ex quibus dupla inter
 sex duodecimq; componitur. in qua duo illi excessus tam proportione quàm numero impares euidenter apparēt.
 Hæc omnia in commentarijs Timæi commodius pertractantur.

PLATONIS EPINOMIS, VEL PHILOSOPHVS

CLINIAS, ATHENIENSIS HOSPES, MEGILLVS.

AM, ut communiter statueramus, huc tandem omnes tres ô ho
 spes recte peruenimus, ego & tu, & hic Megillus de prudentia quæ
 situri, qua ratione illud attingere ualeamus, quo intellecto huma
 nus habitus optime se quantum natura fert, ad prudentiam habet.
 Cætera enim quæ ad ferendas leges pertinebant, iam tractauimus.
 Quod uero & inuentu & dictu maximum est, quonam uidelicet
 si cognitum sit, sapiens homo fiat, neq; inuenimus, neque diximus.
 Verum nullo pacto prætermittendū censeo, ne fortē imperfectum
 illud relinquamus, cuius aperiendī gratia hucusq; profecti sumus. ATH. Scite loqueris
 ô amice Clinia. Sermonem uero quendā nunc mirum, & rursus quodāmodo non mirū
 auditurum te puto. Multi enim fluctibus huius uitæ iactati illud prædicant, humanum
 genus felix atq; beatū esse non posse. Attende igitur & cōsidera utrum & ipse recte hac
 de re dicere uidear. Impossibile arbitror homines in hac uita præter admodum paucos
 felicitatem & beatitudinē assequi. Bona tamē spes est, ut post mortē quis ea omnino con
 sequatur, quorum desiderio accensus, optime pro uiribus egit uitam atq; exegit. Nec in
 auditum aliquid nouumq; adduco, sed quod Barbari omnes & Græci modo quodam co
 gnoscimus. Nemo enim ignorat quanta sit in prima generatione animalium difficultas,
 in conceptione & utero primum: deinde in natiuitate & partu, postea in nutritione atq;
 educatione. Nam per mille labores fieri hæc non ignoramus. Breue autē tempus est, non
 solum respectu diuturnitatis malorū, uerū etiā quocunq; modo quis cogitet, quod qua
 si circa humanæ uitæ mediū respirare parumper nos facit. Sed cito tristis senectus super
 ueniens efficit ne quis optet rursus in uitam redire, cum præteritas molestias cogitet, nisi
 puerili opinione feratur. Quæ omnia ita se habere, illud mihi argumētō est, quod modo
 quærit. Quærimus enim quonā pacto fieri sapientes possimus, quasi aliqua huiusmodi
 uis singulis insit. Quæ quidem tunc nos fugit, quādo ad aliquā earum facultatū, quæ ar
 tis uel prudentiæ uel scientiæ nomine cōmuniter appellant, quis perrexerit, tanq; nulla
 istarū in huiusmodi humanis rebus digna sit sapientiæ uocabulo nuncupari, animus
 tamen ualde confidat, uaticineturq; aliquam huiusmodi uim sibi secundū naturā inesse,
 quæ

Quæ artes
 sapientē nō
 reddant